Szeptember végi kirándulás a Bükkben

Egész héten tervezgettünk és jó időért esedeztünk. Újdonsült barátommal nagyon vártuk már új iskolánk első szabadidős megmozdulását. Mindketten természetimádók vagyunk és nyitottak új élmények megszerzésére. S bár a Lippaiban találkoztunk először, a közös érdeklődés csakhamar összehozott minket. Szeptember 30 -án már kora reggel sejteni lehetett, hogy a szerencse kegyeibe fogadott minket és az összesen 35 főt számláló csapat igazi „vénasszonyok nyara”-i napsütésben töltheti ezt a szombati napot.

A program remeknek ígérkezett, hisz a Bükk hegység lábánál, Lillafüreden töltjük majd délelőtti órákat, majd áthelyezzük székhelyünket Miskolc-Tapolcára. És közben minden a mozgásról, a sportról szól majd!

A nagy parkolóból a Palota Szálló parkjában indultunk lefelé, mígnem elértük a függőkerteket. Ott rövid ideig megálltunk, mert beszámolót hallgattunk meg az elkövetkezendő látnivalókról. Ekkor tudtuk meg, hogy a közhiedelem szerint Lillafüred névadója gróf Bethlen András földművelésügyi miniszter volt, aki 1892-ben felesége, Vay Lilla tiszteletére keresztelte el az egyik vadászat során felfedezett, lenyűgöző szépségű helyet. Az ország egyik legszebb természeti adottságokkal rendelkező üdülőhelye 350 méter magasságban, a Szinva völgyében, a meredek hegyoldalakkal határolt Hámori-tó mellett fekszik. A függőkertekben a nyári virágcsodák már átadták helyüket az ősszel is virágzóknak, de József Attila szobra mozdíthatatlanul őrzi az Óda költőjének emlékét, aki épp itt kapott ihletet halhatatlan művének megírásához. Utunk az ország legmagasabb mesterséges vízesésénél végződött, amibe sajnos- az előző napok esős időjárása ellenére is- csak csordogált a víz, igaz ezt 20 méter magasságból tette! A Garadna hangos zúgása a közelből igyekezett kiegészíteni a nem éppen maradéktalanra sikeredett élményt. A helyiek szerint télen, amikor a víz megfagy, csodálatos, mesébe illő látvány a Szinva patak zuhataga.

Visszaindultunk, hogy a Hámori tó nem kevésbé lenyűgöző fekvését is rögzítsük memóriánkba, és hogy ez valóban így legyen, kihasználtuk a másfél kilométer hosszú, kilenc méter mély tavon a csónakázási lehetőséget. Voltak, akik szerelmespárként „ladikoztak”, számukra igazi romantikus élményt jelentett. Mi ebben is a sportot láttuk és tempósan húztuk a lapátokat. Én nem vagyok romantikus alkat, de a csillogó víztükörben visszatükröződő partmenti faóriások látványa és a tó fölött tornyosuló Palota szálló engem is megérintett.

Túl sokáig nem ringatózhattunk, mert várt minket a Park Vendéglő egy bőséges és nagyon finoman elkészített ebéddel.

A menü után tanáraink, Andi és Enikő néni újra sportos programot szervezett: az István barlangban a lépcsőmászás fáradalmaiért a csodálatos cseppkőképződmények kárpótoltak mindenkit. A barlang járatainak összhossza 1043 méter, a bemutatott szakasz 170 méter, felfedezése egy kutyának köszönhető, aki egy kürtőn beesett és az elvezett kutyus nyüszítésére felfigyelve ereszkedtek le a bátor barlangászok. A történet másik sikere, hogy az eb is túlélte a barlang látogatást.

Tisztában voltunk vele már akkor, hogy még megannyi látnivalót hagytunk ki aznap, de arra gondolva, hogy lesz miért visszatérni tán már jövőre, mégse búslakodtunk. Pista bácsi és Karcsi bá' kiadta a parancsot: „Irány a Barlangfürdő!" A buszon nagyon jól szórakoztunk, a felsőbb évesekkel is összebarátkoztunk, így a hangulat is hozzájárult a kirándulás sikeréhez. A barlangfürdő nem mindennapi látványosságával újfent elkápráztatta a résztvevőket.

Olyan gyönyörű volt! Jobb volt, mint egy luxus fürdő! Sokat bolondoztunk, bujócskáztunk és vízi birkóztunk, a legbátrabbak kimerészkedtek a strand még üzemelő kinti medencéihez is. Legtöbben az éjszakai égboltot idéző „Csillag medencében” időztünk, ahol olyan hangzás uralkodott, mintha a kozmosz távoli vidékein, csillagközi térben lebegnénk szabadon! A barlang minden zegét-zugát felfedeztük, mindent kipróbáltunk!

Aztán kellemesen elfáradva hazafelé vettük az útirányt. Barátaimmal, akik közül sokat éppen ezen a kiránduláson szereztem, azóta is azt mondjuk, „bárcsak sose lett volna vége annak a napnak!” Olyan volt ez nekünk, mint egy barátság erősítő program. Olyan élményt szereztem, amit sosem fogok elfelejteni.

Hazaérve elköszöntünk egymástól és mindenki nyugovóra tért, hogy hétfőn találkozva megbeszéljük milyen élményekben volt részünk…. Köszönjük a szervezőnek!

Rostás János 9.A

